

წიგნისა და სქესის შესახებ

ლიტერატურული საქართველო * LITERATURULI SAQARTVELO * ЛИТЕРАТУРУЛИ САҚАРТВЕЛО

28 ივლისი 2023წ. №12 (4072) გამომცემის 92-ე წელი ფასი 2 ლარი



იძირება!

არ ახალია, ძველია: იყიდება საქართველო! თურმე იძირება კიდევ!
ანდა ერთმანეთისგან რამ გაყო – რაც აღარ გეკუთვნის, გასხვისდა, ძალით ნაგვილივეს თუ შენი ბედოვლათობით წაიღეს, ჩაძირულიც არის და უფრო მეტიც, მაგრამ რაღაც მაინც რომ არსებობს, ფეხზე დგას, თუნდაც მიტაცებულ საზღვარს იქით, ისევ გვიმედება – იქნებ... იქნებ... ბოლოს და ბოლოს, ყველაფერი ხომ ღვთის ნებაა. თურმე არ უნდა თქვა, ამაზე უარესი რა უნდა მოხდესო!

ვინ იფიქრებდა, „ახალ-მოსტუმრებული“ თუ გასტუმრებული ჩრდილოელი მეზობელი კავკასიონს ხელახლა რომ გადმოალაგებდა და სალიახვოში თუ ქსნის ხეობაში ღონიერი ქართული სოფლები ძირისძირობამდე მოილოპრებოდა.

ჩვენი სახადივით მოუცილებელი, „მაოხრებელი გზირი“ კი სულში ჩაგვაფურთხებდა. ომში რამდენიმე უმინშენელო ქვალორლიანი ადგილი დაეკარგეთო. იყიდება საქართველო! – ალბათ საფლავშიც აღმოხდა მწერალს.

არა მარტო იყიდება, თურმე იძირება კიდევ-მეთქი. ტაო-კლარჯეთში, ართვინის პროვინციაში, დაგუ-

ბებული მდინარის ალყაში მოქცეული, საუკუნეების ქართველებგამოვლილი, სამხრეთ საქართველოს ერთ-ერთი შემომტკიცებელი, კავკასიელების ისტორიული ციხე-ტაძარი იძირება, მორევმა უნდა ჩაყლაპოს – თუმცა, რა ვიცით, ვიდრე ამ სიტყვებს ვწერ, ეგებ ჩაყლაპა კიდევ!

კავკასიელების ციხე-ტაძარიც მოწყვეტილი თოვლის გუნდაა, რომლის ნაშლა-განადგურების ტკივილსაც ხვალინდელი საქართველო უფრო მეტად იგრძნობს.

დღესდღეობით გაუცხოვებულ მხარეში კიდევ ერთი სათელი ქრება, რომელიც ჩვენ აღარ გვეკუთვნოდა, მაგრამ იმის უფლება მაინც გვქონდა, რომ ხანდახან, ტურისტის „სტატუსით“ თვალი შეგვევლო.

მოკლედ, ეს „გუნდა“ თხემით თერფამდე შემძვრელ ზვავად თუ არ იქცევა, ჩვენი მოდუნებული სიფიზის ზარები მაინც უნდა ჩამოირეკოს!..

მერამდენე წელიწადია, მივდგები-მოვდგები, მაგრამ რაც უნდა ვაკეთო, ხშირად ფიქრით მაინც ისევ იქ ვარ: – ქვა-ლორლიო, კაცო, ქვა-ლორლიო, იმ უღმერთოს რამ ათქმევინა!

პანო ჩხიკვაძე



ბუბაზ მებრალიძე

ოზურგეთის თეატრალურ ფესვივალზე

ნოდარ დუმბაძის სახელობის მეოთხე საერთაშორისო თეატრალური ფესტივალი ნოდარ დუმბაძის 95 და ოზურგეთის თეატრის 155 წლის იუბილეებს მიეძღვნა.

საფესტივალო წარმოდგენებს ოზურგეთის სახელმწიფო დრამატული თეატრი 5 ივლისიდან 15 ივლისამდე მასპინძლობდა. ფესტივალი გამოირჩეოდა განსაკუთრებულად მრავალფეროვანი პროგრამით. წარმოდგენილი იყო ქართული მწერლობის არაერთი ნიმუშის სცენური ვერსია. ათი დღის განმავლობაში თეატრის სამი სცენა შეიძინა უცხოური თეატრის რვა სპექტაკლსა და ქართული თეატრის 18 სპექტაკლს მასპინძლობდა. მაყურებელმა ნახა ნოდარ დუმბაძისა და ქართველი კლასიკოსი მწერლების პროზაული ნაწარმოებების მიხედვით შექმნილი 27 სპექტაკლი. ფესტივალის დევიზი გახლდათ „ნოდარ დუმბაძე – ქართული მწერლობა“. საინტერესოა აღინიშნოს, რომ ფესტივალს

დასასრული. 82-2 გვ.

რას სჩადი, კაბეხისწყალო!

ვისაც ახსოვს „ლიტერატურული საქართველოს“ 1980-იანი წლების რედაქცია, მას უთუოდ გაახსენდება შუა ხანს გადაცილებული, ღიმილიანი ქალბატონი, რომელიც ყველა ავტორს, განურჩევლად ასაკისა და ცენზისა, ისე ხვდებოდა, როგორც დედა შვილს. დიხ, ეს გახლდათ ეთერ სახვაძე. პოეზიის განყოფილების გამგე.

ვისაც პირადად არ ახსოვს ქალბატონი ეთერი, მან შეიძლება იცოდეს, რომ ის იყო შესანიშნავი პოეტი და ლიტერატორი.

ხოლო ვისაც არ გაუგია მისი სახელი, მათთვის ვიტყვოდი, რომ ეთერ სახვაძე არის ის პოეტი, რომელიც ანა კალანდაძესთან ერთად იწყებდა შემოქმედებით ცხოვრებას, მაგრამ ქალბატონი ეთერი დიდხანს მალავდა ლექსებს, იმიტომ, რომ ძალიან მომთხოვნი იყო საკუთარი თავის მიმართ, საერთოდ, მეტისმეტად მკაცრ მოთხოვნებს უყენებდა ლიტერატურულ საქმიანობას. ამის გამო საკმაოდ გვიან, 1961 წელს „ცისკარში“ გამოქვეყნდა მისი ლექსები და, მოდი, ნუ ვიქნებით ტრაფარეტული, საზოგადოებამ მართლაც დაინახა, რომ ქართულ მწერლობას ჰყოლია არაჩვეულებრივი, თვითმყოფადი, მაღალი დონის პოეტი...
დაიბადა 1923 წლის 10 აგვისტოს თბილისში. 1941 წელს დაამთავრა თბილისის 29-ე საშუალო სკოლა, 1945 წელს – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ფილოლოგიის ფაკულტეტი. უნივერსიტეტის დამთავრების შემდეგ ღმერთის რაიონის სოფლებში მასწავლებლობდა, იმავედროულად ამზადებდა საკანდიდატო დისერტაციას ენათმეცნიერებაში ვარლამ თოფურის ხელმძღვანელობით, მაგრამ სამოღვაწეო ასპარეზად ჟურნალისტიკა აირჩია. წაყოფიერად მუშაობდა მხატვრული ნარკვევის თანხაში. გარდაიცვალა 1988 წლის 19 თებერვალს.

ეთერ სახვაძე – 100



როგორი ადამიანი იყო ეთერ სახვაძე? მწერალ თამაზ ბიბილურს აქვს მოხაზული შესანიშნავი აბრისი: „იყო ჩუმი, ალერსიანი, კრძალული და უაღრესად ზომიერი... შეუპოვარი ქალი გახლდათ... უშიშარი და მშვიდი. ძალზე მოკრძალებულად იცხოვრა და ერთი ბუნოც არაფერი მოუთხოვია იქიდან, რაც ნამდვილად ეკუთვნოდა... უკომპრომისო იყო, უსამართლობასთან შეუზღებელი. ვერავითარი ძალა ვერ მოისყიდდა, თუ საკუთარ სინდისთან თავს მართლად გრძნობდა... ამგვარი იყო ეთერ სახვაძე, ჩრდილში მდგომი, მაგრამ ძლიერი და თავისთავადი“.

1966 წელს გამომცემლობა „ლიტერატურა და ხელოვნება“ გამოსცა ეთერ სახვაძის პირველი წიგნი. კრებულის მე-18 გვერდზე არის ერთი ლექსი, სათაურად „საინგილოს გზაზე“, რომელიც რამდენჯერაც უნდა წაიკითხო, იმდენჯერ აღგაფრთოვანებს და ავამლერებს:
რას სჩადი, კაბეხისწყალო, რაღა დროს ეგებებია, არც მე ვარ ოცი წლის ქალი, შენც თმები შეგთეთრებია, რა დროს ხევენა და კოცნაა, ქვეყანა მოგვჩერებია.

ასეთი იყო და ასეთად დარჩება ქართული პოეზიის ისტორიაში პოეტი ეთერ სახვაძე – სათნო, სანდო, საინტერესო და სანატრელი ლირიკოსი.

ივანე ამირხანაშვილი

ორი მწერლის გახსენება

ალქასარა ჯაპარიძე

83. 4

ნინო ჟუთათიალის შემოქმედებაზე

ნ. არსენაშვილის წერილი

83. 5

ქართული ვანტაჟი

მარიამ ხოტივირიძე

83. 9

კალისტრატე სამუშია – კულტურის მოაზრება

თენგიზ პაჭკორიას სტატია

83.13

ზუტენარები და მუშარები

თამაზ გვინაძე

83. 15

პირველი გვერდი

700-ზე მეტი სტუმარი დაესწრო და გადაჭედილი დარბაზი მაყურებლის ინტერესზე მეტყველებდა. ფესტივალზე ოზურგეთის თეატრმა წარმოდგინა პორტუგალიის ქ. ბრაგის თეატრალურ კომპანიასთან ერთად შექმნილი სპექტაკლი „ცის კარი“...

ნერალური მდივანი: ქართული თეატრი საინტერესო თეატრი. ვფიქრობ, იგი მესამე ადგილზეა მსოფლიოში. ბევრი თეატრი მინახავს და მოხიბლული ვარ. კარგია, რომ ვნახეთ აზერბაიჯანის, ყაზახეთისა და პორტუგალიის თეატრების დადგმები...



მარინა ხარატიშვილი (ხელოვნებათმცოდნეობის დოქტორი, ასოცირებული პროფესორი): სტატისტიკას თუ გადავავლებთ თვალს, ფესტივალის დიპლომატიკის თვისობრივად გაიზარდა. ამისათვის დიდი ძალისხმევა გამოყენებულია...

დეიდაცვალი, რომელიც გამოირჩეოდა გ. მარგველაშვილის რეჟისორული მიგნებით. მაგრამ, შთაბეჭდილება დამრჩა, რომ დადგმა დიდი ხნის განმავლობაში არ გათამაშებულა...

გურამ ყაჯრიშვილი (ხელოვნებათმცოდნეობის დოქტორი): ეს ფესტივალი ყველაზე გრანდიოზული აღმოჩნდა ბოლო დროს ჩატარებულ ფესტივალს შორის. მასში მონაწილეობდნენ აზიის, ევროპისა და ქართული თეატრები...

გურამ ბათიაშვილი (დრამატურგი): ოზურგეთის საერთაშორისო თეატრალურმა ფესტივალმა უკვე თავი დაიმკვიდრა და საინტერესო რეალობად იქცა. იგი წარმოაჩენს ბოლო სეზონის განმავლობაში თეატრის ცხოვრების შემოქმედებითი ზრდისა თუ პრობლემების კარდოგრებას...

ერთი გარემოება. მეორე და არანაკლებ მნიშვნელოვანი ქართული თეატრის მდგომარეობით დაინტერესებულ პირთ, საშუალება გვქვდა ვიკოვდეთ, თუ რა ხდება, რა პრობლემებით ცხოვრობს ჩვენი დროის ქართული თეატრი...

ფესტივალის მასშტაბმა გზა გაუხსნა ქართულ მწერლობას საზღვარგარეთის თეატრალური სცენისკენ, უცხოელი ხელოვანნი დაინტერესდნენ თანამედროვე მწერალთა ნაწარმოებებით...

დავით ბუხრიძე (არტ კრიტიკოსი): ფესტივალი წელს უკვე მეოთხედ ჩატარდა. კარგია, რომ პირველ რიგში, გეოგრაფიულად გაიზარდა მონაწილე თეატრების რაოდენობა. ერთის მხრივ ეს კარგია და მიუთითებს თეატრისადმი მძლავრ ინტერესზე...

უცხოური სპექტაკლებიდან აღვნიშნავ აზერბაიჯანის სახელმწიფო თეატრის დადგმას გ. ჩოხელის ნაწარმოების მიხედვით „ნერილი ნაძვეს“. რეჟისორმა ნ. გულაშვილმა გარემო გაათანაგმდროვა და გადაიტანა დაძაბულ მილიტარისტულ გარემოში...

ფესტივალის შესახებ აზრი გამოთქვას სტუმრებმა: გერმან ატიფი (ევრაზიის თეატრალური ასოციაციის კვიპროსის წარმომადგენელი): ათ დღეში 27 სპექტაკლის ნახვა დიდი ქრონომეტრაჟია. საერთოდ, ევროსტანდარტად მიღებულია 60-1.20 წუთიანი სპექტაკლები...

თანაპელოვი ქართული მწერლისთვის წინადადება

გადაჭარბებად ნუ ჩავითვლით! ქართულ სასიტყვეთში ცნობილი მწერალი, პუბლიცისტი, გენიალური კრიტიკოსი და საზოგადო მოღვაწე, ჩვენი ქვეყნის ძნელბედობის ჟამს საუკუნოვანი ქართული მწერლობის დიდი ოჯახის თავკაცი, გაზეთ „ლიტერატურული საქართველოს“ წლების განმავლობაში (სიცოცხლის ბოლომდე) უცვლელი მთავარი რედაქტორი თამაზ წიწვიაძე იყო...

ასევე, თამაზ წიწვიაძისადმი მიძღვნილ ლექსში „ველი სასწაულს“, პოეტი გივი შეყილაძე სწორად დასძენს: „შენი დამარტყი...“ ათიან ხვდება, თუმცა გაძლავდა მოსმენა მისი, მჯერა, სულ ძალე განიკითხება და მიუზღვება ბოლოს საკადრისი...

ავტოგრაფი ამჟვენებს: „ძვირფას რობერტ ოდიკაძე! – ნიშნად უღრმესი პატივისცემისა! თამაზ წიწვიაძე, 22. 07.98 წელი.“

ძვირფასო კოლეგებო! ოკუპირებული ცხინვალის რეგიონიდან დევნილი ჟურნალისტები, მივესალმებით ღვთისმშობლის წილხვედრი ქვეყნის მწერალთა ხელიხელ საგოგმანებელ გაზეთ „ლიტერატურული საქართველოს“ რედაქციის მიმართვას, საქართველოს პარლამენტის ილია ჭავჭავაძის სახელობის ეროვნული ბიბლიოთეკის გენერალური დირექტორის, ბატონ გიორგი კეკელიძისადმი, რათა ეროვნულ ბიბლიოთეკაში შეიქმნას თამაზ წიწვიაძის კაბინეტი.

კარგად გვახსოვს, საკუთარ სამშობლოში ბუდეშობილი ინტელიგენციისადმი ხმაღმართული რაინდის თანადგომა. ამასთან, ცხინვალის სახელმწიფო უნივერსიტეტად რომ იწოდებოდა (შემდგომ, ვიღაც უგუნურთა მავნებლური გადაწყვეტილებით რომ გაუქმდა), ფასდაუდებელია სულმთავი მამულიშვილის უშურველი წვლილი...

ჩვენი თანამოქალაქეებო, მხარს ვუჭერთ თქვენს საქმეს და აუცილებელ მიმართვას. ალსრულებოდეს!!

გაზეთ „ცხინვალის მაცნეს“ რედაქცია



ლიტერატურულ ჟურნალ „ოლეს“ 2023 წლის II ნომერი იხსნება რუბრიკით „შეხვედრები ღვანდლის პოეტთან“, რომელშიც მოთხრობილია პოეტ თეანა რიანას შეხვედრების შესახებ ინტერვიუ იაკო გოგვაშვილის სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტსა და თელავის მე-4 საჯარო სკოლაში. რუბრიკაში „სამშობლოსათვის საყვარელი ადამიანები“ მაყვალა მიქელაძე მოგვითხრობს ცნობილ ჟურნალისტზე მერი ზაალიშვილზე. მხატვრული ლიტერატურის რუბრიკით ქვეყნდება ნუნუ ქაძუკაშვილის, გიორგი გიგაურის, მიხეილ ჯავახიშვილის ლექსები; ლანა მანველის რომანის „სად არის ბედნიერება“ გაგრძელება, მაია კაკაურიძის „მეორედ მოსვლის ჟამს“ დასასრული, ზურაბ არსენიშვილის და მარიამ ქაძუკაშვილის მოთხრობები. რუბრიკით „სახალხო მთქმელი“ იბეჭდება ფიროზ კოჭლამაზაშვილის ლექსები. „ბავშვების საკითხავის“ რუბრიკაში წაიკითხეთ ნუნუ ქაძუკაშვილის საბავშვო ლექსებს და აკაკი დაუშვილის საბავშვო პიესას „კეთილი თეთრა“. თარგმანის რუბრიკაში გაეცნობით რობერტო პიუმინის ზღაპარს. მთარგმნელი მაია ტურაბელიძე. კრიტიკა-პუბლიცისტის რუბრიკაში წაიკითხეთ ნუნუ ქაძუკაშვილის რუბრიკაში ნაიკითხავი იკა ქადაგიძის, ქეთევან ჯერვალიძის, ნინო გიორგაძის და ნინო კოჭლოშვილის წერილებს. ჟურნალში იბეჭდება მხატვარ უშანგი ხუმარაშვილის ნამუშევრები.

ჟურნალ „ოლეს“ ეს ნომერი გამოიცემა საქართველოს კულტურის, სპორტისა და ახალგაზრდობის სამინისტროს და სსიპ „შემოქმედებითი საქართველოს“ ფინანსური მხარდაჭერით.

ტის საკრებულოს (თავმჯდომარე ბატონი თენგიზ მთვარელიშვილი) მხარდაჭერით.





ირაკლე სალციანი

ცისმარე ცხარე ცრემლები დაგედის,
ღირს ვიყოთ ცრემლის, მე არ მგონია,
სოფელს გარს აკრავს ფარული დარდი
და თეთრი თოვლის მეღანეკოლია.

„1938 წელს არქეოლოგიურმა ექსპედიციამ მცხეთაში პატარა მწყემსი ბიჭის საფლავში აღმოაჩინა სალამური. მოგვიანებით ამ სალამურზე დაუკრა ომარ კელაპტრიშვილმა“

ვერც გითვისა და ველარც წაგრეცხა დრომა,
სწევ მალლა სასმისს – დირბულას ღვინით სავესეს,
იმ სალამურზე დაუკრავ დღეს შენ, ომარ,
მწყემსი ბიჭი რომ უკრავდა თხოთის მთაზე.

მინგილო ხეჩვიანს

უკვდავებას უნდ ეტოლო,
ცა ჩვენი ჰგავს ნავენახარს,
შენ შეგედლო, შენ ერთს, მხოლოდ,
მთების ცრემლი დაგენახა!

რახყარნი ერთი

დაუკარ ერთი, შენებური ეშით დაუკარ,
დაუკარ ისე, საკრავს გაძვრეს ხმელი ხალენი,
სიყვარულს ნინო, დამიჯერე, არა, არ უყვარს,
არ უყვარს არა, მოყურადე-მოთვალთვალენი.

მეყოფე რიმიტრის ნავაშობი

„უნივალში არქეოლოგიური გათხრების დროს ასინეთა შავერდაშვილის საფლავზე აღმოჩნდა შემდეგი წარწერა: „დედამან ჩვენმან გაგვ ზარდა 18 შვილი, მე – 19, შენ?“

უფალო, მყოფნის მცირედიც,
შვილებში რომ ვემორდები,
ჩემს ფეხზე ამოყრილები
არიან ჩემი ყლორტები.

მერცხლის მსგავს ბუდეს ვიშენებ,
გული მაქვს ზედ სხივნახალი,
ცხრამეტჯერ ჩავეც სიბნელეს,
ცხრამეტჯერ ჩავეც ლახვარი!

ქაოსი, რომელიმაც ყაზრი
განაცხვავს, ყოცნა ჩემთვის
(ოპორესკა)

დრო მიდგას ახლა გულისა და საგულის ბერტყვის,
მინდა, ყოველი ნამი, წუთი გავილაშაზო,
კოცნა მწყურდა, ერთი კოცნა რა გახდა შენთვის?
ეს ერთი კოცნაც ვერ გაეცი, თუნდაც სამადლოდ..

მეორე რახხვარება

მეძებე, იქნებ გავნდეთ ერთად ამ საუკუნეს,
ვიცი, ამ ძებნას ბედი აღარ დაგვისვამს ძვირად,
მეძებე, ვიდრე ჩემი ბაგე ისევ ჩურჩულებს
შენს სახელსა და შენს გვარს, ვიდრე ჩურჩულებს ხშირად.

ქართული ოქონი

წვეთწვეთობით დაწურულ,
თეთრი ხარ თუ წითელი ხარ,
ქრისტეს სისხლის ძარღვი დენა,
ქრისტეს სიტყვის მტვირთველი ხარ!

სიხარულის, ღვინის ალო,
ცრემლო, ციდან მონაწირო,
ღვინოვ, ცეცხლო, ჩაუქრალი!
ქართულ ვაზის ღერძის ურვა
გამჩნევია იარებად,

შენ ისე მოყვლი...

„სოხუმის დაცემისას მწერალი ეგენი აქუბარდია იძულებული გახდა, დაეტოვებინა ქალაქი. ძალღმა არ ისურვა პატრონთან ერთად წამოსვლა. ის არ უშვებდა ეზოში გადამთიელებს, რის გამოც ჩაცხრილეს.“

შეშვებული ცას და ნანგრევებს უშვებ,
მარტო ხარ, ყველას სატირალს ტირი,
რას იზამ, ძაღლო, როდესაც სულზე
მბრძანებლობს კაცის სხეულის ჩრდილი.

ცეცხლში გახვდები კოვრისში

გახედავ ცას და გაავლებ ღარსაც,
არ გაქვს ფარული სიცოცხლის შიში,
შენ, მითიური ვენერას მსგავსად,
ზღვის თეთრ ქაფიდან ჩვენს თვალწინ იშვი.

ჩვილმეტი შინაინგოლი გმირი

ხართ ჩვენი სანაქებო,
თქვენთვის ცრემლიც არ დამრა,
დაამშვენებდით, ძმებო,
ვახტანგ გორგასლის ლაშქარს!



ვასილ გოცვალი

ჩიტებს სძინავთ, მზემ დაკარგა სითბო, თვალებს ვახელ და ვერაფერს ვხედავ...

ცრემლისფერი გარეულა ხმაში, მდუმარება იქცა ნათლის სვეტად...

ქვის სიცივე შეუმოსავს ქალაქს, უგულობა უსაშველოდ ყინავს...

ჩემს ინვას

ძნელი ყოფილა ყოფნა უმზეოდ, როდესაც სული სხეულს შორდება...

და რა უმნეო, ტორსი, ქცეული ნატურმორტებად...

ვით უბინაოს, მიჭირს უშენოდ, ბრონეულივით მიჩანს იარა...

ვერ გამარჯვებს შიში, უზნეო, ვრჩები მაგ ლამაზ თვალთა ტრფიალად...

ძნელი ყოფილა ყოფნა უმზეოდ, როდესაც სული სხეულს შორდება...

წვიმდა, ტიროდა ღურჯი დემონი, თითები თრთოლით ანთებდნენ სანთელს...

ულამო ლამის მესმოდა ფეთქვა და არ ვიცოდი, რა უნდა მეთქვა...

ტყვიათა წვიმით გულის შრიალი თუ მონატრების სევდა დამჩემდა...

მინას არბევდა ცრემლთა ღვარცოფი, მონატრებულმა რომ ვერ გიპოვე...

შენ სიყვარულის ძალით მახრჩობდი და მომიხმობდი სიზმრად თვითონვე...

შენ სიყვარულით სიკვდილს მიმზადებ, მადლობელი ვარ, ღმერთო, მაღალო!...

სიცოცხლის კარი დავტოვე ღრიჭოდ, მოდი, მომწუხებ ძალავ, ფარულო!...

შემასვი წყალი მძიმე ხელად, თუ უკვდავების ცისფერი სითხე...

ირეკლებოდი სულის სიღრმეში და უნაპირო ნაპირს ტოვებდი...

წყნობა

წუხელ ჩუმად ჩამოთოვა მთაში, ულამაზეს ღიმილს ჰგავდა თოვა...

ნატივ წელზე შემოგხვებე ხელი, ავათრთოლე უთეთრესი თოვლი...

წასასვლელი აღარ მქონდა არსად... ყურს ვუგდებდით ხის საამო ჭრიალს...

მოლიბულ გზას მინათებდა მთვარე, საკუთარ ლანდს გავებარე გზაში...

მიტოვებულ სამარეში ვწევარ, მაფარია დაცხრილული თოვლი...

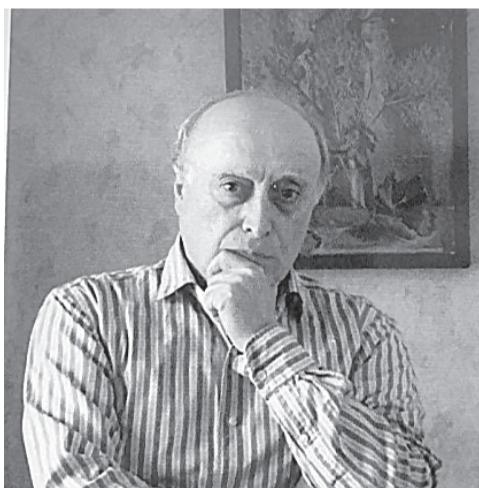
ლტოლვა სხვაა, დევნილობა სხვაა, ზღვაში მთვარე სანთელივით ქრება...

მინას არყევს ნაბიჯები ქარის, შემომხედავს ნორჩ პალმათა ჯარი...

მინდა გითხრა, ამ მინაზე ოდეს, აუგია ბაგრატ მეფეს ციხე...

მიტოვებულ სამარეში ვწევარ, მაფარია დაცხრილული თოვლი...

1993წ. (სანგარში დაწერილი)



მერაბ შალვაშვილი

წლების რაფაგრობა

შემომალამდა აბურდულ გზებზე, და ზეცის სასწორს ველი ხვალ და ზეგ...

გარდაუვალზე ფიქრი არ მტოვებს, თვალსაწიერი ნელა მიქრება...

დრო-ჟამს ჯიუტად წლები მიაქვს და აღარ მომყვება ჩემი სხეული...

ვის ვემუდარო, რა დავუბარო? წკრიალებს ცელი წლების ყანაში...

შემომალამდა აბურდულ გზებზე და ზეცის გახსნას ველი ხვალ და ზეგ...

ბიყვანულის ყველაფერს

მანანა მახარაძეს არ ცვდება ღმერთი და სიყვარული...

დღემდე მე შენი ლანდიც მაჟრჟოლებს, როს მიგაქვს ქუჩა, ამაყს, ვნებიანს...

ჩავლილი წლები გვიდგას თავმდებად, სანამ სიცოცხლეს სიკვდილი წაშლის...

ბიყვანულის თამაშობა

ქ-ნ გულიკო იმნაძეს წმინდა კაცის დანატოვარს ვაჟკაცივით უვლი...

ვერცხლის ციმციმს, ოქროს ბზინვას, გიჯობს ლექსის ტრფობა...

მოგიწყვია ეზო, სახლი, სანიმუშოდ სხვათა და ჩაგემის, ხშირად, დალილს...

სიტყვით დამიამე წყლული, სულს სალბუნობს ღვინო, გინდა, შენი თბილი გული...

სამეგობროს თანადგომა, გიმსუბუქებს დარდებს და აგრძელებ თამაშობას...

ძველი ბიყვანულის

ლიახვო, გორთან მტკვარდები, ჰკარგავ სახელს და სიცოცხლეს...

კუნტრუში იცი ბოჩოლის, ვიცი, რაცა ხარ, ვინცა ხარ, მე შენი ტალღის ქოჩორის...

ჩაჭის მონატრება

ელდარ ჩიღვინაძეს ხშირად გხედავ სიზმრებში, ელდარუკა, რაჭველო...

ნიკორწმინდას ვეახლოთ, რაჭის უკვდავ დედოფალს, მისი ეშის მშვენება...

სევდამ სულს დაივანა, და გულისგულს მოება, ვიცი, ძნელი იქნება...

სიმონიკას სახელთან, შენ ვინა და მე ვინო? მინდა იმის საფლავეზე...

ჩვენ რა ორშობლობა

ღრუბელთა ფარას ჩამორჩა ფთილა – ბატკანი ობოლი, ნეტავი საით მიდიან...

ჭრელია ჩვენი სანუთრო, ზოგს მშვიდობა სურს, ზოგს – ომი, ქართული დაუდევრობით...

